

[J. Chr. Jensen.]

i alt Fald ikke paa noget af dem, han har Interesse i at faa det skaaret paa — der ligger nogle enkelte spredte, smaaabitte Savværker her og dér, som slet ikke kan tilfredsstille de uhyre Mængder af Leverancer, der her er Tale om —, og derfor har han to Veje at gaa, enten at underskrive Haandfæstningen eller oprette et Savværk selv, og derved er Statsskovene kommet ind i denne Overenskomst.

Jeg finder det nu for øvrigt ganske paa sin Plads, at Skovvæsenet sætter en fast Pris paa Træ til Savværkerne, og at Savværkerne ligeledes har en fast, bestemt Pris til Grossererne, men her burde Prisaftalerne høre op, og saa burde det fornuftigvis være saaledes, at til den Pris, Savværkerne fastsætter, kunde alle de handlende købe. Saa burde det være Grossererens egen Sag at fastsætte Avancen, efter som nu Forretningen er, og saa vilde der komme den samme frie Konkurrence, som man har for det svenske Træ, idet de paagældende Grosserere sætter Avancen, efter som de nu gør. Forretninger til. Saa vilde vi være inde i sunde Forhold.

Jeg har i denne Sag, siden jeg første Gang havde Ordet, faaet en Masse Henvendelser, og saa sent som nu i Aften blev jeg ringet op af en Direktør for et af de store nordsjællandske Savværker, som meddelte mig, at han sammen med en Kollega, ogsaa en nordsjællandsk Savværksejer, havde gennemgaaet den nye Overenskomst og omsat Tabellerne, der er i samme Maal som i den gamle Overenskomst; Savværkerne sælger i Kubikfod, men Grossererne sælger i Alen, saa man maa foretage en ret omstændelig Omregning. Men den havde de foretaget, og han meddelte mig, at Grossereravancen efter den nye Overenskomst er gennemsnitlig 38½ pCt., altsaa en 3—4 pCt. lavere end efter den gamle Overenskomst, men i dette Tal er et nyt Punkt i Overenskomsten kommet med .... (Formanden ringer). Ja...

Formanden: Tiden er udløbet.

J. Chr. Jensen: Jeg maatte maaske blot sige... (Formanden ringer).

Christiani: Det ærede Medlem Hr. J. Chr. Jensen, som nu talte, henstillede i sin første Tale forleden til den højtærede Indenrigsminister nu endelig at gøre Alvor af Gennemførelsen af en ny og tidssvarende Byggelov. Jeg har ikke hørt den højtærede Indenrigsministers Svar paa denne Henvendelse, og blandt andet derfor vil jeg gerne knytte nogle Bemærkninger dertil.

Jeg vil ogsaa gerne gøre det, fordi det falder mig naturligt som Tekniker at give denne Henstilling min allerbedste Støtte.

Sagen er jo nemlig den, som det ærede Medlem ogsaa gjorde opmærksom paa, at vi har i mange Aar arbejdet under den samme Byggelov, en ganske forældet Lov, som i Virkeligheden skriver sig fra et saa tidligt Tidspunkt som 1878, da den blev affattet. Der gik imidlertid 11 Aar, inden den blev vedtaget af Københavns Borgerrepræsentation, og allerede paa det Tidspunkt blev der af Borgerrepræsentationen fremsat den Udtalelse, at Byggeloven var forældet, og det er jo ikke noget godt Tegn at begynde under. Derefter arbejdede man under denne Lov og arbejder under den den Dag i Dag, idet man naturligvis er klar over, at en Række af de Bestemmelser, som er indført i Loven, er i høj Grad forældede, og til mange nye Forhold inden for Bygningsvæsenet er der overhovedet ikke taget Hensyn. Dette vil bedst forstaaes, naar jeg siger, at saadanne Begreber som Kogegas, W. C. og Centralvarme for ikke at tale om et saa moderne Materiale som Jernbeton overhovedet ikke findes omtalt i denne Lov.

Naar den alligevel har kunnet bruges saa længe, ligger det deri, at man har klaret sig ved en Række Dispensationer, men tilfredsstillende har Loven ikke været, og man har i alle de mellemliggende Aar været klar derved, idet man allerede i 90erne begyndte at arbejde paa en ny Lov. Der nedattes i 1898 et Udvalg til Udarbejdelse af en saadan ny Byggelov. En Kommission af dygtige Fagfolk udarbejdede i 1902 et Forslag, som afgaves til Borgerrepræsentationens Udvalg. I 1904 ændrede Udvalget Forslaget delvist, men afgav først i 1908 Betænkning desangaaende til Justitsministeriet, der i 1911 forelagde denne Betænkning med forskellige nye Ændringer for Rigsdagen. Læger og Arkitekter fremsatte saa Forslag til andre Ændringer, og Udvalget sendte i 1912 Forslaget tilbage til Justitsministeriet med sine Bemærkninger. Ministeriet sendte Forslaget tilbage til Magistraten, der lod nye sagkyndige, særlig Arkitekt Egil Fischer, udtale sig derom; det skete i 1913. Borgerrepræsentationen behandlede paa ny Sagen og indgav endelig i 1915 Forslag til Ministeriet om en ny Byggelov for København og Frederiksberg. Lovforslaget herom blev imidlertid henlagt af Landstinget. Forslaget er senere genoptrykt og benyttes nu som Retningslinie for Dispensationerne. Den 20. Februar 1929 sendte Indenrigsministeriet, der nu fra Justitsministeriet havde overtaget Lovens Administration,